

Arrest

nr. 297 208 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2023 wordt verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 juni 2023 zonder verzet is vertrokken naar Sarajevo, Bosnië-Herzegovina.

Op 2 juni 2023 legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar op. Dit is de bestreden beslissing:

*"Aan de Heer,
Naam: P. (...)
Voornaam: A. (...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Gorazde*

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 02.05.2023 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 20 maanden voor gewone-diefstal en voor verdovende middelen-deelneming in vereniging.

Uit het aanhoudingsmandaat die aan de basis ligt van de uiteindelijke veroordeling blijkt dat hij betrokken was bij de teelt van cannabis, in vereniging en bij diefstal. Dit is onder meer gebleken uit de vaststellingen van de verbalisanten, de resultaten van de huiszoeking en de afgelegde verklaringen, onder andere van de mede in verdenking gestelde.

Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Het gevaar op recidive is duidelijk aanwezig nu dergelijke feiten enkel te verklaren zijn als ingegeven door de zucht naar snel geldgewin en de betrokkene in een précaire financiële toestand lijkt te verkeren. Zo heeft hij geen aantoonbare inkomsten. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 09.05.2023 in het bijzijn van een terugkeerbegeleider, dat hij sinds 11.12.2022 in België verblijft, dat hij met de wagen vanuit Nederland naar België reisde en dat hij in het bezit is van zijn identiteitskaart en rijbewijs. Beide documenten liggen nu bij de griffie. Zijn paspoort zou in Nederland zijn. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden in België te hebben, noch blijkt hij medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Bosnië kan terugkeren omdat hij nu in Nederland samen woont met zijn vriendin die 7 maanden zwanger is. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij regelmatig ongestoord bezoek en virtueel contact heeft met zijn vriendin, ook met zijn zus P. A. (...) heeft hij regelmatig virtueel contact. Betrokkene heeft echter nog geen procedure opgestart in Nederland om een verblijfsrecht te verkrijgen. Doordat hij in Nederland geen recht op verblijf heeft, blijkt een terugkeer naar Nederland onmogelijk. De betrokkene kan echter vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen ondernemen om een eventuele terugkeer naar Nederland mogelijk te maken. Zijn vriendin kan er ook voor kiezen om hem te vervoegen in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

a) *Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM, artikel 3 IVRK, iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen*

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker in principe een inreisverbod wordt opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied en dit voor de duur van 8 jaar. Verzoeker benadrukt dat, waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen kan ondernemen om een eventuele terugkeer naar Nederland mogelijk te maken, alsook dat zijn vriendin er voor kan kiezen om hem te vervoegen in zijn land van herkomst, dit een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing bemoeilijkt manifest het samenzijn tussen verzoeker en zijn kind en zijn partner. Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht. Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan: "Pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht. In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel). (Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt. In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband: "The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (eigen onderlijning)

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van "het gezinsleven" is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie: dus, vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen

hem en zijn ouders een " gezinsleven ", die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken. tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden. kunnen een aantal factoren van belang zijn. waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont. de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben. of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat ertel, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden. niet noodzakelijk. Er is nog een tweede critérium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

In casu blijkt dat verzoeker een relatie heeft met zijn partner, die momenteel in Nederland woont en hoogzwanger is. Het feit dat verzoeker een relatie heeft, en dat het koppel gekozen heeft om samen een kind ter wereld te brengen, toont aan dat de relatie voldoende stevig is.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing naar de correctionele veroordeling.

Verzoeker wenst evenwel te verwijzen naar artikel 3 IVRK. dat uitdrukkelijk bepaalt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen. ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Er dient exemplatief ook rekening gehouden te worden met de moeilijkheden die het kind zal ondervinden, dat dient grootgebracht te worden zonder vader. Belangrijk is ook het feit dat de partner van verzoeker. alsook zijn toekomstig kind, de Nederlandse nationaliteit bezit/zal bezitten. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hier geen enkele rekening mee. Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd. Zo dient er exemplatief op gewezen te worden dat verzoeker in persoon aanwezig dient te zijn bij het stadhuis in Nederland waar het kind geboren wordt om zijn kind te erkennen. De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, artikel 3 IVRK, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing. zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verzoeker verwijst naar zijn vriendin in Nederland die zwanger is. Hij stelt dat hij de intentie heeft om het ongeboren kind te erkennen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een e-mail van de stad Heerlen van 24 maart 2023 bij waarbij de medewerker van de dienst Burgerlijke Stand het volgende meldt *"Gezien de omstandigheden zie ik momenteel geen mogelijkheid om de erkenning van ongeboren kind te laten plaatsvinden."*

Het ongeboren kind is tot op heden niet erkend, er is dus geen wettelijke vaststelling van de vaderlijke afstamming van het ongeboren kind; het vaderschap staat niet vast bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan het kind erkennen via het consulaat of de ambassade in het land van herkomst en daarna een gezinsherenigingsprocedure starten bij de Nederlandse autoriteiten aangezien zijn partner en kind in Nederland verblijven waarbij hij de opheffing van het inreisverbod kan verzoeken. Verzoeker toont niet aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is of dat er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven, tijdelijk dan wel voor langere duur, elders, zoals in verzoekers land van herkomst, Bosnië, wordt beleefd.

Verzoeker betoogt dat verweerder geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke impact van het inreisverbod op zijn gezinsleven en dat hij en zijn familie een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan door een inbreuk op artikel 8 van het EVRM, maar hij laat na om concreet te duiden op welke wijze zijn gezinsleven wordt geschonden. Het gezinsleven wordt niet onmogelijk gemaakt, zoals hierboven aangehaald kan verzoeker zijn kind erkennen via de ambassade of het consulaat in zijn land van herkomst en daarna de geijkte gezinsherenigingsprocedures opstarten bij de Nederlandse autoriteiten waarbij hij de opheffing van het inreisverbod kan vragen.

In deze situatie blijkt niet dat een welbepaald concreet aspect dat verzoekers gezinssituatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoeker disproportioneel worden benadeeld. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze

geoordeeld: *“Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Bosnië kan terugkeren omdat hij nu in Nederland samen woont met zijn vriendin die 7 maanden zwanger is. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij regelmatig ongestoord bezoek en virtueel contact heeft met zijn vriendin, ook met zijn zus P. A. (...) heeft hij regelmatig virtueel contact. Betrokkene heeft echter nog geen procedure opgestart in Nederland om een verblijfsrecht te verkrijgen. Doordat hij in Nederland geen recht op verblijf heeft, blijkt een terugkeer naar Nederland onmogelijk. De betrokkene kan echter vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen ondernemen om een eventuele terugkeer naar Nederland mogelijk te maken. Zijn vriendin kan er ook voor kiezen om hem te vervoegen in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van IVRK en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC